

SMAAK

Mirjam Zadelhoff, *Ik! Ik!*

Ik ben 14 jaar en zit in de derde klas van de Coornhertschool in Edam. Mijn hobby's zijn: lezen, verhalen schrijven, zingen en in bomen klimmen. Het leukste stukje dat ik ooit heb gelezen staat in het boek: *Ik! Ik!*, geschreven door Mirjam Zadelhoff. Het boek gaat over Julia, die tot de ontdekking komt dat ze een eeneiige tweeling is. Haar moeder is bij haar geboorte overleden. Van haar babytijd weet Julia niet veel af. Haar vader heeft haar bijna niks verteld en foto's heeft ze ook nooit gezien. Als ze eenmaal weet dat ze een tweelingzusje heeft, doet ze er alles aan om haar te vinden. Het lukt! En dat vind ik het leukste stukje: als ze elkaar voor het eerst zien. Ik vind het zo leuk omdat ze na 12 jaar elkaar weer hebben terug gevonden. Eindelijk zijn ze weer compleet zoals het hoort.

Anna Latjes, 14 jaar

W.F. Hermans, *Nooit meer slapen*

Ik heb vele 'favoriete fragmenten'. Maar ik heb een fragment uit *Nooit meer slapen* van W. F. Hermans gekozen omdat dit fragment sinds ik het in 1991 voor het eerst gelezen heb, regelmatig in mijn gedachten terug komt. Eigenlijk boeit het hele boek mij mateloos doordat het aanvoelt als een zoektocht naar iets concreets (de meteoriet) die in deze verhaalabstractie onbereikbaar blijft. Het gekozen fragment is hoofdstuk 36 (21e druk in 1991). Hierin zwalkt de ikfiguur door een ruig berglandschap in Noorwegen (geloof ik). Hij realiseert zich dat zijn tochtgenoten Qvistad en Mikkelsen er met zijn luchtfoto's vandoor zijn, zodat zijn wetenschappelijk onderzoek onmogelijk is geworden. De combinatie van troosteloosheid door de landschapbeschrijving en optimisme door allerlei wilde gedachten die ongestructureerd over diverse aandachtsterreinen flitsen, van politiek tot levensessentie, gaven mij een gevoel van spanning. Spanning, omdat het optimistisch gesomber het uiteindelijke resultaat van zijn tocht niet verklapt. Tevens bleef ik nadenken over diverse vragen waar ik vooralsnog geen antwoord heb gevonden en eigenlijk ook niet op wil vinden om de fictie te bewaren en dus mijn leesplezier. Enkele vragen zijn: hoe komt een schrijver erop om een werk te plaatsen in zo'n troosteloze omgeving en hoe krijgt hij het voor elkaar me zo geboeid te houden terwijl het eigenlijk een 'saai' boek is? Wat herken ik in de diverse situaties dat het verhaal me zo boeit? In hoeverre heeft Hermans' afstandelijke taalgebruik invloed op mijn beleving?

Winnie Roffelsen, docent Nederlands

Tim Krabbé, *Het gouden ei*

De leukste scène die ik kan bedenken, komt uit het boek *Het gouden ei*, waarin Rex levend wordt begraven. Ik vind deze scène zo mooi, omdat hij zo triest is, want helemaal in het begin wordt zijn vriendin Saskia zo vermoord. Rex is sinds die gebeurtenis steeds op zoek naar haar geweest, want hij weet niet zeker dat ze dood is. De dader wilde Rex alleen laten voelen en zien hoe ze is vermoord. Het is ook erg spannend, want je weet niet hoe het verhaal zal aflopen: goed of slecht. En het is ook extra spannend dat Rex sterft in zijn kist. Het is *cool* dat een verhaal eens slecht afloopt, in plaats van goed, want dat is meestal wel andersom. Dat vind ik origineel.

Bart van der Spek, 14 jaar